

NATALIJA ŠČERBA

ČASODĚJOVÉ

KLÍČ K ČASU

FRAGMENT

Časodějové Klíč k času

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Natalja Ščerba
Časodějové – Klíč k času – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

NATALJA ŠČERBA

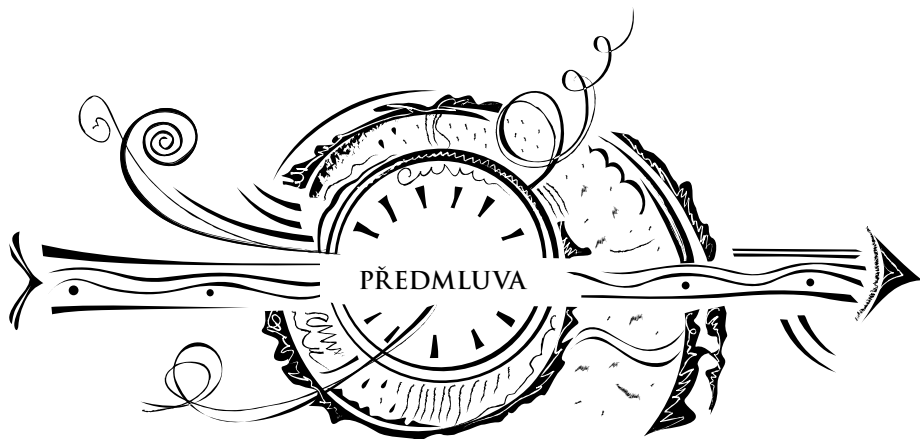
ČASODĚJOVÉ

KLÍČ K ČASU

FRAGMENT

Obsah

1. kapitola	Předmluva	5
2. kapitola	Nová rodina	18
3. kapitola	Vchod za velkými hodinami	35
4. kapitola	Rodinná tajemství	63
5. kapitola	Časodějný lektvar	82
6. kapitola	Přechod	97
7. kapitola	Eflara	112
8. kapitola	Trojzubci	122
9. kapitola	Let k radnici	140
10. kapitola	Případ s únosem	153
11. kapitola	Černovod	166
12. kapitola	Opět na útěku	178
13. kapitola	Noc v lese	193
14. kapitola	Klementýna	211
15. kapitola	Dobrodružství v Čarodolu	218
16. kapitola	Čarování	232
17. kapitola	Časodějná noc	246
18. kapitola	Všichni spolu	267
19. kapitola	První let	279
20. kapitola	Tajemství Rubínového klíče	290
21. kapitola	Tajemná neznámá	311
22. kapitola	Časokruh	324

 brovské skalisko, které se tyčilo nad stromy uprostřed temného lesa, vypadalo ohyzdně a strašidelně. Čertova skála byla považována za prokleté místo. Když se sem někdo náhodou zatoulal, raději se rychle otočil k odchodu a upřený pohled vysokého kamene cítil ještě dlouho v zádech. Kolem kvapně proběhl srnec, pták rychle zamáchal křídly a ve zvláštním, doslova začarovaném lese znovu zavládlo ticho.

Muž, jenž usedl na balvan porostlý mechem, vzbudil zájem lesních obyvatel. Už dávno tu neviděli člověka.

Na sobě měl elegantní oblek a nablýskané boty. Bylo až s podivem, že si je neušpinil na zablácených lesních cestách.

Nespouštěl oči z trhlíny, která rozdělovala skalisko až k vrcholu, jako by čekal, že to kámen nevydrží a rozlomí se na dva kusy. Tu a tam se ten zvláštní člověk podíval na nebe. Stmívalo se a na zem se snášely dlouhé šedivé stíny.

Najednou spodní část skály zahalila šedavá mlha a v malých proudech se vznášela na mýtinu.

„Konečně!“ vydechl s úlevou muž a povstal. „Buď zdráva, Eleno.“

Z mlžného oparu vystoupila temná postava. Žena si odhrnula

kápi širokého fialovočerného roucha a její plavé vlasy se za-
blýskly měsíčním stříbrem.

„Vítám tě, Severine,“ řekla tiše, lusklá prsty a rukou udělala
sotva znatelný kruhový pohyb. Ve vzduchu přímo nad nimi se
jako na obyčejném lustru rozsvítil půlkruh zářících světél.

„Vypadáš neobvykle,“ pokračovala příchozí.

„V tom světě vypadají všichni bohatí a vážení lidé takhle.“

„Na Ostale mají zvláštní oblečení,“ prohlížela si udiveně spo-
lečníka.

„Doufám, Eleno, že jsi sem se mnou nepřišla probírat módu...“

„Promiň, Severine,“ upamatovala se žena. „Přišla jsem ti sdě-
lit novinky. Hodináři jsou znepokojeni, dokonce i ty arogantní
víly souhlasily s krátkým jednáním. Jak víš, budeme jednat
o Klíčích... Řád očekává tvůj návrat.“

„To nejsou žádné novinky.“

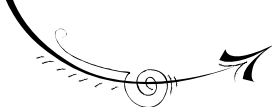
Přistoupil k ní blíž a naklonil se k jejímu obličejí, jako by se
bál, že je někdo uslyší, ať už člověk, srna nebo pták.

„Co tě vlastně trápí, Eleno?“

„Tak jako všechny, přitažlivost dvou světů.“ Podle jejího hla-
su se zdálo, že znervózněla.

„Přitažlivost?“ Muž se prudce napřímil. „Pohlčení, Eleno. Na-
zývej věci pravými jmény. Jeden svět pohltí ten druhý, protože
časová propast, kterou tak nerozumně vytvořili staří hodináři,
aby rozdělili Zemi na dvě stejné části, se rychle zmenšuje. Ale
čas usiluje o rovnováhu, proto jeden svět zemře. Zmizí, rozplyne
se v prázdnotě. Promění se v nic. Lidé, města, lesy, moře i oceá-
ny... Ale hlavně vědomosti, nashromážděné za celá tisíciletí, se
ztratí, a civilizace zanikne. Svět stínů zmizí v propadlišti dějin,
v bezčasu. Zůstane jen ta země, která je skutečná. Eflara, nebo
Ostala? Jsem zvědavý, která z těchto planet bude silnější.“

„Severine, přestaň,“ Elena si konečky prstů protřela spánky
a zatřepala hlavou, jako by chtěla odehnat tu strašnou vidinu.

„Eleno,“ jeho hlas zněl o něco laskavěji, „není proč se strachovat. Moc dobře víš, že náš plán se brzy naplní. Musíme jen chvíli počkat, až skončí mé vyhnanství.“

„Ano, lhůta tvého trestu vyprší čtvrtého května... Přesně za rok se můžeš vrátit a nechat své děti projít zkouškou stupně časodějnického daru... Nebude to snadný den.“

„Ano, nebude snadný...“ ozval se muž jako ozvěna. „Ještě něco, Eleno...?“

Nervózně si propletla prsty, chvíli se odhodlávala položit mu tuhle otázku. Ale brzy pokračovala:

„Severine, chtěla bych vědět, jak ses rozhodl s fejrrou?“

„Tak tohle tě trápí...“ nespěchal s odpovědí. „Proto je tvůj krásný obličej tak zachmuřený. Přál bych si na ni zapomenout. A na všechno, co je s ní spojené.“

„Ale ostatní nezapomenou,“ horlivě namítla žena. „Jestli se ukáže, že má vysoký stupeň časodějnického daru, mohla by zdědit všechny tvoje země, zámky, továrnu a ještě... Víš, co mám na mysli. Právo na narození nemůžeš zvrátit. Ale můžeš mu předejít, když použiješ čas.“

„To máš pravdu.“

„Severine, musíš se jí zbavit,“ naléhala žena. „Řád to žádá. Všichni čekají, jak se rozhodneš.“

„Řád?“ ušklíbl se. „Nebo jsi to ty, kdo o to žádá, Eleno?“

„Severine, vždycky jsem se pokorně podřizovala tvým příkazům...“

„Vím to,“ přerušil ji rázně, „a cením si tvou věrnosti a oddanosti.“

„Dovol mi, abych se s ní vypořádala sama,“ zašeptala hroucně žena. „Nebude dlouho trpět.“

„O tom pochybuju, Eleno, na to jsi příliš krvelačná. Navíc nemáš ráda víly. Přitom jsou to taková silná a nádherná stvoření.“

„S ostrými křídly,“ zašeptala nenávistně a z nějakého důvodu se chytila za hrud. „Severine, nebudu klidná, dokud bude ve světech existovat jen jediná víla...“

„Tak takhle je to?“

Křečovitě si vzdychla a potlačovala vztek.

Muž si odkašlal.

„Nikdy jsem nechápal,“ poznamenal, „proč se hodináři a víly nenávidí. Že by kvůli odlišnému tvaru křídel? Nebo snad kvůli jejich počtu?“

Žena sebou škusbla, ale mlčela.

Severin si překřížil ruce na hrudi a zvedl oči k temnému nebi, které bylo poseté zářícími vzdálenými světy.

„Bydlí tady na Ostale mezi obyčejnými lidmi,“ pokračoval, aniž by odtrhl oči od blikajících nebeských světél. „Možná z ní vyrostla obyčejná fejra. Nikdy jsem svou dceru neviděl.“

„Měl by ses jí zbavit!“ naléhala znovu Elena. „Z malých problémů vyrostou velké. Zlo se musí zničit, dokud je čas.“

„Eleno, Eleno,“ zavrtěl hlavou Severin, „abych poznal, jestli má časodějnický dar, budu ji muset přivést k sobě domů a nechat ji projít zkouškou stupně časodějnického daru... Je to risk.“

„A co když zkouškou projde, co s ní uděláš?“ pokračovala znepokojeně Elena a také vzhlédla k nebi.

„Doufám, že nikdy časovat nebude,“ zvýšil hlas muž. „Nikdy. Nebojím se o dědické právo podle stupně časodějnického daru, protože věřím v syna. Určitě má vysoký stupeň, cítím to.“

„Dovol mi to udělat,“ zašeptala znovu Elena, sklonila hlavu a klekla si před muže na jedno koleno. „Dovol mi ji zabít. Dokud je zlo v zárodku.“

Najednou se zvedl vítr a vysoké borovice znepokojeně zaskřípaly. Zdálo se, že mlčenlivý les ožil, temné koruny jeho stromů zašuměly a zašeptaly v tiché beznaději, jako by se snažily přehlušit to, co se chystal odpovědět muž.

„Mám zajímavý plán,“ řekl tiše, ale zřetelně. „Jestli mi vyjde, přenechám ti právo rozhodnout o jejím osudu. Ale přísahaj, že dokud ti nedám pokyn, ani prstem se jí nedotkneš!“

„Dobře, přísahám,“ tiše, ale zřetelně pronesla Elena.

V tělocvičně bylo horko a dusno. Děti byly unavené, trénink už měl dávno skončit, ale kdepak!

„Míšo, co to vyvádíš? Udělej to salto do boku znovu.“ Korpulentní trenérka překvapivě svižně vyskočila z lavičky. „Bože můj, ty seš jako tuleň v cirkuse! Všichni ostatní sednout, kolikrát to mám opakovat.“

Nemusela to opakovat ani jednou. Děti si s radostí posedaly na lavičky a soucitně pozorovaly neforemného Míšu, který se znovu postavil na kraj žíněny. Chlapec se rozběhl, udělal dva přemety za sebou a po nevydařeném saltu do boku opět přistál na zadku.

„Míšo, Míšo,“ zavrtěla hlavou neúnavná trenérka, „jestli to s tebou takhle půjde dál, na letní sportovní tábor můžeš zapomenout. Vasilisko, ukaž nám, jak se to dělá!“

Z lavičky se zvedla vysoká hubená dívka se dvěma temně zrzavými culíky a s jistotou se postavila na kraj žíněny. Zhluboka se nadechla, vypnula hrud, zlehka se rozběhla a udělala salto do boku a potom ještě jedno vpřed.

„Tak prosím,“ pochvalně kývla hlavou trenérka, „vezmi si z ní příklad.“

„Takhle to nikdy nedokážu,“ namítl sklíčeně Míša, „mám jinou tělesnou konstituci.“

„To není ten důvod! Dieta a ještě jednou dieta. A to se týká vás všech! Na ty, kdo nedodrží správnou životosprávu, si

„A ještě to vystoupko nakonec... se úplně pomátla!“

„Prostě chce, abychom na táboře vyhrály v soutěži oddílů,“ neudržela se Vasilisa. „Nejvíc ze všeho si přeje, aby mohla Letní pohár vystavit u sebe v kabinetě.“

Inka se otočila. Neměla Vasilisu ráda, trochu jí záviděla úspěchy a neustálý zájem trenérky o „ubohou sirotu“. Nechápala, že Vasilisa se ve svých necelých třinácti letech stala mistryní hlavně proto, že všechen svůj volný čas věnovala gymnastice, jen aby nemusela být doma.

„No jasně, na tebe doma kromě koček nikdo nečeká,“ popíchlá ji zle Inka a přimhouřila oči. „Mohla bys v tý tělocvičně klidně nocovat. Všude je líp než na internátě, kam tě brzo pošlou, chudinko.“

Několik dívek, Inčiny kamarádek, se zachichotalo. Vasilise vmžiku zrudly tváře. Vždycky vzrušením celá zčervenala, i když se pokoušela nedat nic najevo.

„Každý nemá to štěstí narodit se v zabezpečené rodině,“ řekla tiše, ale zřetelně. „Taky je na tobě vidět, že tě dobře živí.“

To byla rána pod pás. Inka byla na gymnastku dost macatá, proto se jí některé skoky moc nedařily.

Inka si zapnula sandály, narovнала se, a najednou bylo vidět, že je o hlavu vyšší než Vasilisa.

„Co jsi to říkala?“

„Slyšelas dobře!“

Bůhví, jak by to skončilo, kdyby se neotevřely dveře do šatny a nevykoukla z nich střípatá klučičí hlava.

„Vasiliso, jak dlouho mám na tebe ještě čekat!“

Děvčata začala svorně pištět. Chlapec se zastyděl a zmizel.

„Ó, tak ty máš kluka! Třeba se tě ujme,“ pokoušela se vrátit úder Inka, ale vyznělo to dost naprázdno.

Všichni věděli, že Lešek je Vasilisin soused ze stejného vchodu. Proto spolu chodí domů z tréninků. Samozřejmě se jim

„hrozná tajemství“ dozvěděla, pořád říkala svojí opatrovnici babi a tvářila se, že nic netuší.

Vasilisina máma zmizela před mnoha lety. Marta o ní mluvila jako o povětrné lehkomyšlné krasavici. Prý si našla muže, který se k ní hodil víc. Ale vždycky se u toho červenala a uhýbala pohledem. Malá Vasilisa si z toho odvodila, že opatrovnice to říká proto, že ji k tomu někdo navedl nebo prostě proto, aby se vyhnula dalším otázkám. Co ale věděla naprosto přesně, bylo, že její otec žije někde v zahraničí. Babička jí vyprávěla, jak je hodně zaměstnaný, protože pracuje v nějaké důležité tajné firmě. A Vasilise nepíše proto, aby ji nepřivedl do neštěstí. Také jí říkala, že za ní táta možná jednou přijede, až odejde z té záhadné práce.

Marta byla v jejich čtvrti vyhlášená milovnice koček. Vasilisa měla někdy pocit, že se u jejich vchodu scházejí kočky snad z celé planety. Martin třípokojový byt obývalo víc než deset otravných chlupáčů a asi dva tucty se jich ochomýtaly kolem dveří. Co si Vasilisa pamatovala, vždycky se kolem motala spousta koček, po kterých musela uklízet. A navíc je krmit a hlídat, aby se mezi sebou nepraly.

Proto měla dívka radost, že nakonec díky dobrotě a houževnatosti trenérky pojede na letní sportovní tábor. Aspoň na chvíli si od kočičího království odpočine.

Té pohádce, že za ní jednou otec přijede, nevěřila už v osmi letech. Když ve skříni pod ručníky našla tlustý svazek starých dopisů, přestala mu psát. Ani jeden její dopis opatrovnice neodeslala. Poté, co máma zmizela, se pravděpodobně rozhodl, že na dceru zapomene. To bude ta jeho „záhadná práce“.

Vasilisa věděla, že Marta kromě důchodu dostávala ještě nějaké peníze. Jednou za měsíc chodila na místní poštu a domů se vracela s velkými balíky granulí a různými kočičími pamlsky. Vasilise vždycky přinesla malou čokoládu a sobě lahev koňaku, kterou večer celou vypila, což způsobilo, že byla dost

sentimentální. Hladila Vasilisu po vlasech a vyprávěla jí příběhy ze svého mládí. Potom obvykle usnula a spala celou noc i den a někdy ještě déle.

A najednou Marta prodělala infarkt. Její srdce nevydrželo, že se ztratila její oblíbená kočka Střela. Stařenku odvezli do nemocnice, a co bude s Vasilisou dál, nikdo nevěděl.

Uplynuly dva týdny a dívka žila sama v bytě jako před tím. Sousedka, teta Hela, jí nosila jídlo, a dokonce jí dávala peníze na běžné výdaje. Vždycky u toho schválně dostatečně nahlas, aby to slyšel celý vchod, dívku litovala a spřádala plány, co s ní bude dál. Lešek jí také nikdy nezapomněl přinést nějakou dobrotu, ale jeho peníze Vasilisa kategoricky odmítala. Vlastně dívka začala tajně doufat, že na ni zapomněli a bude moct žít sama. Třeba si najde opravdickou práci...

Abyste zahнала nepříjemné myšlenky, Vasilisa si zhluboka povzdechla a radostně pronesla:

„Olga mi řekla, že určitě pojedu na ten tábor, věřil bys tomu?“

„Super!“ zaradoval se Lešek. „Náš oddíl taky pojedou. Trenér si nejvíc ze všeho přeje, aby mohl Letní pohár vystavit v kabinetě, všem na očích.“

Oba se začali hlasitě chechtat. A jak si tak povídali, ani si nevšimli, že už jsou skoro doma. Zbývalo jenom projít kolem plotu mateřské školy a...

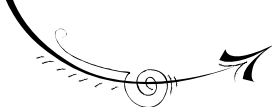
„Hej, padavky!“

Oba dva se otočili. To se dalo čekat. Inka. A nebyla sama. Byl s ní její přítel, boxer Víťa. Vasilise přeběhl mráz po zádech neblahou předtuchou.

„Mám takový pocit, že ses zapomněla omluvit, zrzavá hubatá!“ zaskřehotala Inka.

Víťa se podle ušklíbl a popošel k nim blíž.

„Za co by se ti měla omlouvat?“ zeptal se nevlídně Lešek a postavil se před kamarádku.

„Co je ti po tom!“ Inka přimhouřila oči. „Uхни, chlapečku, nepleť se do toho. Zrzavá si už dávno koleduje o lekci.“

„Nejsem zrzavá!“ odpověděla vyzývavě Vasilisa, schovaná za Leškovým ramenem. „A omlouvat se nebudu, kolohnátko!“

„Mlč, ty padavko!“

Víťa výhrůžně zakřupal prsty.

Nakročil směrem k Leškovi a chtěl ho udeřit do nosu. Ale ten pořízka předběhl. Rychlým pohybem jej popadl za předloktí, podtrhnul mu nohu a povalil ho na zem.

Bohužel to byl jen krátký okamžik převahy. Víťa zařval, s námahou se překulil a s Leškem se začali válet po zemi. Rozzuřená Inka se vrhla na Vasilisu, ale ta stihla uskočit stranou, protože střízlivě vyhodnotila svoje šance proti dlouhým vytaseným nehtům své protivnice. Však to taky za ty drápy kolohnátka mnohokrát od trenérky schytala.

Naštěstí šla kolem veselá početná skupinka, která rváče za uši odtáhla od sebe. Víťa hlasitě nadával, protože hubená přísná dívka s mikádem ho začala hubovat, zatímco jeden z chlapců držel nešťastníka za ruce. Ince nebylo hanba lítostivě vzlykat.

„Počkej na táboře!“ houkla na Vasilisu a hned žadonila: „Pusťte ho, on toho už nechá.“

Vasilisy a Leška si už nikdo nevšímal, a tak se mohli nepozorovaně vytratit.

Když konečně došli k jejich vchodu, zastavili se ve slabém blikajícím světle pouliční lampy, která svítila jako jediná v celé ulici. Lešek si hned ohmatával nos.

„Uf, není zlomený!“ vydechl úlevou chlapec. „Když jsme byli na zemi, pěkně mě do něj praštil čelem!“

Vasilisa provinile přešlapovala na místě.

„Lešku, promiň, je to moje vina.“

„To nic,“ mávl rukou, „dobře jsme se poprali. A tobě by

mimochodem neuškodilo naučit se pár chvatů, aby ses příště uměla bránit.“

„Těžko bych něco takového zvládla.“

„S tvou fyzickou přípravou by to šlo hladce, akorát máš v sobě málo zlosti. Musíš v sobě probudit bojového ducha.“

Vasilisa neodpověděla. Pomyslela si však, že jestli bude chtít jet na letní tábor, bude v sobě muset bojového ducha tak jako tak probudit. Inka ji tam nenechá na pokoji.

„Tak jo, měli bychom už jít.“

Lešek zmizel ve vchodu jako první.

„A stavíš se pak?“ zeptala se Vasilisa, když stoupali po schodech, a usmála se: „Kdo by ti jinak pomohl s matikou?“

„No jo, každý není tak chytrý jako ty,“ Lešek se ušklíbl. „Počítání ti jde, to se musí nechat.“

Aby ne! pomyslela si Vasilisa a vzpomněla si na každodenní příklady, které jí zadávala babička Marta. Někdy se dívce zdálo, že z ní chce opatrovnice vychovat matematického génia: každý večer řešila Vasilisa různé úkoly, logické úlohy a hry, ale vždycky v nich byla čísla. Marta měla každý den připravené nové rébusy. Kam na ně pořád chodila? Ale teď, když je opatrovnice v nemocnici, měla Vasilisa spoustu volného času. Dokonce si mohla pozvat Leška, protože kočky najednou zmizely, už ani jedna se nemotala kolem dveří. Bylo to zvláštní a nepochopitelné, ale rozhodně příjemné.

Lešek bydlel ve čtvrtém patře a Vasilisa ve třetím. Proto si oba všimli pootevřených dveří a uslyšeli hlasy, které se ozývaly z bytu.

„Ty máš návštěvu?“ podivil se Lešek.

Vasilise se sevřelo srdce. Kdovíproč dostala najednou hrozný strach. Ani nevěděla, co dělá, otočila se a rychle se rozběhla po schodech dolů. Venku se jí ulevilo, chladný vítr jí příjemně ovanul tvář a šíjí, a jako by ji vzdušnými dlaněmi konejšivě pohladil po vlasech.

„Vasiliso, co je s tebou?“ objevil se vedle ní nechápající kamarád.

„Lešku, já tam nepůjdu.“

„Co blázníš, neboj se!“

Někdo chytil Vasilisu za rameno. Dívka se ohlédla, byla to sousedka, teta Hela. Její oči se leskly slzami radostného vzrušení.

„Vasiliso, holčičko moje,“ zvolala. „To je taková radost! Přijel tvůj otec...“

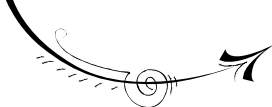

Velké hodiny v knihovně na zdi odbily šest, když Vasilisa obrátila poslední stránku. Kniha se jí líbila. Legendy o vílách, kouzelnících černé magie a dokonce rytířích ji baví. A navíc jsou napsány tak, jako by se udály doopravdy. I název tomu napovídá: „Opravdové příběhy“. Jen je škoda, že v otcově knihovně nejsou žádné knihy pro děti, třeba o škole nebo o sportu. Ty by si Vasilisa přečetla mnohem raději.

Na dlouhých policích se táhly řady obrovských encyklopedií těsně přitisknutých k sobě. Hřbety starobyklých vydání se leskly v krásných pozlacených vazbách. Názvy knih byly v různých neznámých jazycích. Vasilisa vytáhla jednu z nich v sametovém obalu s ozdobnými měděnými růžky. Stránky byly popsány psacími písmeny, vypadajícími jako hieroglyfy. Vasilisa nedokázala přečíst ani jedno slovo, a tak vrátila těžkou knihu zpátky na polici.

Ukázalo se, že čtení je to nejzábavnější, co se dá v domě dělat. A knihovna byla navíc nejbezpečnějším místem v otcovské usedlosti, jak si Vasilisa pojmenovala ohromný jednopatrový dům s rozlehlou zahradou a třímetrovým plotem. V domě byla spousta krásně zařízených pokojů. Honosný, skvěle vybavený obývací pokoj, prostorná hala s koženými sedačkami a skleně-

nými stolky. Všude stály vysoké vázy, svícny a trojkřídlá zrcadla. Na zdech visely obrazy v těžkých rámech a na podlaze ležely hebké vzorované koberce. V domě bylo dost míst, kde se dalo posedět a užít si skutečný přepych, to ano. Ale dívka byla nejraději tady, kde mezi mlčenlivými knihami poslouchala pravidelné uklidňující tikání nástěnných hodin.

Tehdy, v ten osudný večer, kdy jí nadšená teta Hela se slzami v očích oznámila, že za ní přijel otec, bylo těžké vyjádřit, jak se Vasilisa cítila. Nejdříve ji trochu podezírala, že si z ní vystřelila, ale sousedka neměla sklony k nejnepřímým vtipům, vlastně vůbec neměla smysl pro humor.

Nakonec se ukázalo, že nepřijel její otec, ale jenom jeho řidič.

Vysoký zachmuřený muž s dlouhými černými vlasy pevně svázanými do culíku a zvláštní bílou jizvou na levé tváři se představil jako pan Ern, co pracuje pro pana Ohnivého. Něco si chvíli šeptali s tetou Helou, potom jí ukázal nějaké papíry, načež si sousedka utřela oči kapesníkem a pomohla Vasilise s balením toho nejdůležitějšího.

A teď už jsou to tři měsíce od té doby, co Vasilisa poprvé překročila práh otcova domu. Dívka si vzpomněla, jaký dojem na ni udělalo obrovské jednopatrové elegantní stavení plné světla, s širokánskými okny, verandou porostlou břechtanem a divokou vinnou révou.

A ta nádherná zahrada s klikatými cestičkami hustě posypanými štěrkem, půvabná kovaná houpačka a ozdobný altánek... Vasilisa si myslela, že se jí to jen zdá nebo že se dostala do pohádky.

Ale v pohádkách nebývá všechno jen dobré.

Před domem ji přivítala skupinka čtyř dětí. Dvojčatům Dejele a Severinovi bylo asi čtrnáct, vedle nich stáli ještě dva mladší chlapci, devítiletý Erik a osmiletý Noel. Nad dětmi se tyčila chůva, strašně hubená nepřijemná žena s pichlavými očima a těkavým pohledem. Řidič se s chůvou pozdravil a svěčil

Vasilisu do jejích rukou. Chůva se chladně představila jako paní Azalea a pozorně si dívku prohlédla. Asi si ji chtěla vystavit v obývacím pokoji jako vázu nebo pověsit na zeď místo obrazu. Potom se ušklíbla, otočila se a pokynula jí, aby ji následovala. Děti mlčky provázely novopečenou sestru nepřátelskými pohledy.

Vasilisin pokoj byl malý, ale hezky uspořádaný. Napravo od okna zabírala celou stěnu postel, nalevo byl menší stůl a dokonce dvě židle. V rohu vedle dveří stála nízká lakovaná skříň. Na podlaze ležel kulatý nažloutlý koberec. Možná že nějakému rýpalovi by se pokoj jevil prostý, ale Vasilise se zdál přepychový. Hlavně tady nebyly žádné kočky!

Paní Azalea jí suše oznámila, že rodina večeří vždy v osm a zpoždění se trestá.

U stolu se Vasilisa ještě více přesvědčila o tom, že v domě není vítána. Chůva si stejně jako předtím dívky nevšímala, děti po ní vrhaly zlostné pohledy, a ty nejmladší na ni dokonce vyplazovaly jazyk. Vasilisa se ještě více zachmuřila.

Po večeři se poprvé poprala se Severem.

Bratři a sestra si na ni počkali v chodbě. Vasilisa se ani nestarala vzpamatovat, když vtom ji Sever praštil do obličeje. Druhé ráno se Vasilisa stihla vyhnout, ale utéct se jí nepodařilo, ostatní děti jí zatarasily cestu. Naštěstí se objevila paní Azalea a bez jediného slova všechny čtyři děti odvedla. Vasilisa musela do pokoje sama.

Když se tam dostala, přiložila si na opuchlou lícní kost stříbrnou lžici, kterou bez dovolení sebrala v kuchyni, a uvažovala.

Proč se k ní chovají tak ošklivě? Jaký k tomu mají bratři a sestra důvod? Proč se paní Azalea vždycky ušklíbne, kdykoliv se Vasilisa dostane do jejího zorného pole? A proč ji ten Sever začal bez důvodu bít?

Nikdo jí ale na tyto otázky neodpověděl, nezbývalo, než

počkat na otce, který by se měl podle paní Azaley brzy vrátit ze služební cesty.

Vasilisa nevěděla, co dělá Severin starší, ale očividně vydělával spoustu peněz. Rodina si žila na vysoké noze už podle služebnictva – měli řidiče, ochranku, chůvu a ještě několik lidí na úklid domu. Děti jezdily každé ráno do soukromé školy, vozila je a po škole vyzvedávala paní Azalea.

Vasilisa mohla zůstat ve své třídě a dokonce chodit i na gymnastiku, všude ji ale musel doprovázet pan Ern.

Ukázalo se, že dostat se za obvodové zdi zahrady je dost složité. Muselo se projet přes dvě brány a před tím dlouho sledovat, jak se pomalu otevírají. Paní Azalea ještě k tomu Vasilise velmi přísně zakázala ohlížet se, a na splnění svého příkazu přísně trvala.

Není třeba říkat, že to bylo velmi zvláštní. Když Vasilisa odjížděla s chůvou a řidičem do školy, ostatní děti už byly pryč. Asi jezdily dříve.

Ale i přes všechny nesnáze bylo Vasilise příjemné sledovat užaslé pohledy spolužáků, když začala jezdit do školy dlouhým černým autem a dveře jí otevíral nebezpečně vyhlížející šofér. I učitelé chodili o přestávce za Vasilisou a ptali se jí na nový život v otcově domě.

Vasilisa dostávala dokonce kapesné. Když jí chůva dala šustivou zánovní bankovku poprvé, dívka vytréštila oči.

„To můžu všechno utratit?“ zeptala se překvapeně a už odhadovala, kolik nových džínů si za to koupí a ještě jí něco zbyde, aby to oslavila.

Sever, který stál opodál, se přezíravě ušklíbl.

„Tak nakonec zrzavá sirota k penězům přišla!“ řekl jízlivě a udělal neslušné gesto.

„Každý den ti budu dávat stejně,“ odpověděla paní Azalea a tvářila se, že si úšklebku Severa mladšího nevšimla. „A doufám, že se o sebe postaráš sama.“

Vasilisa radostně přikývla a Severovy posměšky ignorovala. Bratr se jí potom pokusil peníze sebrat – chůva se do toho opět nepletla, Sever byl očividně její oblíbenec –, ale Vasilise se podařilo mu utéct. Vylezla na veliký rozložitý dub a schovala se ve větvích. Vrcholky stromu převyšovaly dům a jeho husté listoví zatemňovalo Vasilisino okno, takže v pokoji bylo stále přítmí. Ale po dubových větvích, které dosahovaly skoro až na okenní římsu, mohla nepozorovaně vlézt do pokoje nebo po nich naopak slézt zpátky do zahrady.

Vasilisa to tak obvykle dělala, když utíkala před nesnesitelnými bratry a sestrou. Dejla měla navíc jedovatý jazyk a při každém setkání si neodpustila nějakou jízlivou poznámku.

Ve všední dny přesně v sedm čekal u vrat na Vasilisu pan Ern. Doprovodil ji do školy, odpoledne ji zase vyzvedl a odvezl na gymnastiku. Potom se k nim připojila paní Azalea se Severem a Dejlou a všichni jeli domů. Celý rituál probíhal za naprostého ticha a Vasilisa si pomalu začala zvykat na neustálý dohled.

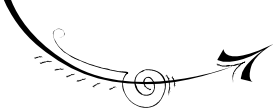
Ale Leška pan Ern strašně štvál.

„Heleď, a ten týpek se za tebou bude pořád tahat?“ ptal se a nenápadně pozoroval odměřeného řidiče, který se neustále motal někde poblíž.

Dnes byla sobota, pro Vasilisu úplně volný den. Sever, Dejla, Erik i Noel každý víkend někam zmizeli. Každopádně, když v šest ráno dívka vstala, už doma nezastihla nikoho, kromě pana Erna.

Vasilisa si za první týden ušetřila pěkný obnos, a tak vyrazila s Leškem na nákupy. Koupila si nové tmavomodré džíny, tenisky, tenký svetr s vyšitým motýlem na prsou a perfektní sportovní dres.

Koupili také nové tréninkové oblečení pro lehce se bránícího Leška a ještě fotbalový míč a značkové běžecké závaží na nohy, o kterém Vasilisa věděla, že si jej Lešek už dlouho přeje.

Potom ale Lešek nedbal protestů a pozval kamarádku na zmrzlinu. Pojídali smetanové kopečky s čokoládovou polevou a ve sele rozebírali nákupy, aniž by si všímali pana Erna, který si venku četl noviny, nebo to alespoň předstíral.

„A co tvůj otec, už přijel? Viděla jsi ho?“ zeptal se Lešek, když zdolal většinu zmrzliny.

Byl opravdu nadšený, že Vasilisa tak náhle zbohatla, a viděl v tom jen samá pozitiva, tedy až na to, že se v jejím životě objevili sourozenci a rezervovaný pan Ern.

„Ne, ještě jsem ho neviděla,“ Vasilisa se zádumčivě rýpala lžičkou v poháru. „Je to zvláštní, že? Neměla jsem ani tušení, že mám otce. Nevěděla jsem, jestli žije, nebo dávno umřel...“

„Zvláštní je, že se za tebou nepřijel hned podívat,“ poznamenal Lešek.

„Dvanáct let se o mě nezajímal, tak proč by měl najednou spěchat?“

Nastalo trapné ticho.

„A co tvůj bratr, ještě tě otravuje?“ pokusil se Lešek změnit téma.

„Jak by ne!“ Vasilisa mávla rukou. „Pořád číhá na chodbě, a navíc s tou Dejlou. A ti mladší taky vymýšlejí různé lumpárny, ve všem poslouchají staršího brácha.“

„Kdyby se mi tak dostal do rukou,“ s lítostí řekl Lešek a přimhouřil oči, „vyřídil bych si to s ním jako chlap s chlapem.“

„To nejde,“ zavrtěla hlavou Vasilisa. „Strašně ráda bych tě pozvala. Kdybys viděl tu krásnou zahradu! Ale nejde to... A navíc,“ Vasilisa ztišila hlas a zabrousila pohledem k panu Ernovi, „mám takový pocit, jako bych teď žila pod zámkem, jako ve vězení. Představ si, že v domě není žádný telefon. Nemůžu ti ani zavolat.“

„Poslyš, tak ti koupíme mobil,“ plácнул se do čela Lešek. „Jak to, že nás to nenapadlo dřív?“

„Jestli mi ho ale dovolí,“ pochybovačně zavrtěla hlavou Vasilisa. Nicméně představa, že by měla svůj vlastní malinký mobil, se jí tak zalíbila, že se hned s Leškem rozběhli k prvnímu obchodnímu centru.

Naštěstí byl v domě dobrý signál, a tak se teď Vasilisa mohla zamknout v pokoji a povídat si s Leškem po telefonu.

Ale myšlenky na zvláštnosti otcova domu ji nenechávaly klidnou. Jednou se Vasilisa schválně vydala k bráně, aby zjistila, jestli by se mohla (možná se to bude hodit?) sama dostat za plot „usedlosti“. Chvíli se ochomýkala kolem zavřených železných vrat a poté se vydala podél plotu. Jiný východ ale nenašla. A navíc se ani nevrátila zpátky k bráně, i když si byla jistá, že dům obešla několikrát dokola.

Při téhle činnosti Vasilisu přistihl pan Ern. Chytil ji pevně za rameno, mlčky ji dovedl až do jejího pokoje a stručně ji požádal, aby už podél plotu víckrát nechodila.

Ještě jedna věc byla velmi zvláštní. Jednou se Vasilisa probudila uprostřed noci a zjistila, že stojí u otevřeného okna. Na nočním nebi zářil měsíc v úplňku. Vasilisiny ruce slabě zářily ve tmě. Jako očarovaná sepnula dlaně, a ty se naplnily světlem a tmavě modrými mihotajícími se jiskrami. Vasilisa rozhodla ruce, a pokoj se rozzářil ohňostrojem stříbrných a tmavě modrých světél. Na okamžik dívce připadalo, že přes světelný pás probleskují číslice. A pak vše zmizelo. Vasilisa si řekla, že se jí to asi jenom zdálo, ale příští úplňek se vše opakovalo – chození ve spánku i záhadné číslice. Vasilisa se rozhodla, že o tom nikomu neřekne, ani Leškovi, dokud sama nezjistí, co se to děje.

Hodiny odbily sedm. Ach jo. Jak byla Vasilisa ponořená do vzpomínek, ani si nevšimla, že už je čas vyjít z knihovny.

Seděla na svém oblíbeném místě na parapetu, schovaná za malinově červeným závěsem. Četla si tu celou noc při světlemalinké svíčky. V domě byla zavedena elektřina a centrální

topení, ale skoro se nepoužívala, dávali přednost svíčkám a krbům. Paní Azalea často opakovala, že pan Ohnivý má raději živý oheň, než studené nudné světlo elektrických žárovek.

Vasilisa se chystala vylézt ze svého úkrytu, aby se jako vždy po ránu v knihovně trochu protáhla. Už bylo načase chystat se na léto, trenérka nikomu nic nepromine. I když, pustí ji vůbec na celé tři týdny na letní tábor? Vasilisa o tom zatím raději nepřemýšlela.

Ale z chodby se najednou ozval šramot. Někdo sahal po klice.

Vasilisa zbystřila. Za okamžik se dveře začaly pomalu otevírat a dívka uslyšela tlumený Erikův šepot.

„Tak kde je zrzka?“ V bratrově hlase bylo cítit zklamání. „Říkal jsi, že tady bude.“

„Určitě tady je, někam se schovala,“ odpověděl tiše Sever. „Stoprocentně.“

Dveře se zabouchly. Ale Vasilisa si byla jistá, že bratři zůstali v knihovně.

„Určitě ještě spí,“ pronesl Erik. „Měli jsme ji chytit večer...“

„V pokoji není, díval jsem se.“ Sever udělal několik kroků směrem k malinově červenému závěsu, kde se sestra ukrývala. „Omylem jsem jí vylil do tašky celou lahvičku lepidla!“

Když to Vasilisa uslyšela, rozhořčením zalapala po dechu. Už už chtěla vyskočit ze svého úkrytu, když si uvědomila, že bratr nejspíš blafuje. Proto zůstala na svém místě.

To už se ale chlapci přiblížili těsně k závěsu.

„Není tady,“ ozval se přesvědčeně Erikův hlas. „Určitě je někde v zahradě a dělá tam ty svoje salta.“

„Jako opice v cirkuse,“ vyjádřil se opovržlivě Sever.

Vasilisa pevně stiskla rty, aby mu na to něco neodpověděla, nechtěla hned po ránu vyvolat melu. Měla v plánu požádat pana Erna, aby ji odvezl do města, kde se chtěla sejít s Leškem.

„Ale viděls, jak leze po stromě?“ Erik obdivně hvízdнул. „Díval jsem se, jak vylézá ze svého pokoje. Skákala po větvích jako...“

„Opice,“ doplnil opět Sever. „Proč musí zrzka bydlet s námi? A zrovna před tou zkouškou? Něco tady nehraje...“

Vasilisa našpicovala uši. O čem to mluví? Ale bratr ztichl. Zato Erik se očividně nemohl dočkat, až si o novopečené sestře promluví:

„Slyšel jsem, jak Ern říkal naší Azalee o tom, že jí jde skvěle gymnastika...“

„Hloupá a nesmyslná činnost,“ opět přerušil bratra Sever. „Měl jsem na mysli něco jiného. Copak otec chce, aby s námi bydlela i TAM?“

Znovu zaskřípaly dveře. Ozvaly se těžké odměřené kroky.

„Co děláte v knihovně?“ ozval se klidný lhostejný hlas. „Nemáte lepší věci na práci v sobotu ráno? Severe?“

Vasilise se úzkostí sevřelo srdce. Kdo to je?

„Hledali jsme zrzku, otče...“

To ne!

„Často sem chodí.“

Vasilisa se zastyděla za to, že se choulí za závěsem. Ale co má dělat? Jak se jen nenápadně dostat ze svého úkrytu, aby se konečně mohla setkat s člověkem, kterého si tolik přála vidět už od prvního dne stráveného v tomhle strašném domě? A vlastně ještě mnohem dříve...

„Severe, copak jsi zapomněl, o co jsem tě žádal?“ V lhostejném hlase se ozvaly chladné kovové tóny.

Sever si jich očividně také všiml, protože odpověděl jaksi suchopárně:

„Ano, otče. Příště se k ní nepřiblížím na krok.“

„Zkouška se blíží, a ty by ses měl soustředit jen na ni, a na nic jiného.“

„Ano, otče,“ pronesl uctivě Sever, který byl v tu chvíli k nepoznání. „Moc si přeji být opravdovým hodi...“

„Cítím vůni sfouknutých svící,“ přerušil syna Severin starší. „A ten závěs ve druhém okně se trochu vlní... No pěkně.“

Zavládlo ticho. Vasilisa strnula hrůzou a přála si pouze jediné, probořit se okenním sklem ven.

„Vylez.“

Hlas zněl tiše a klidně, ale ve Vasilise by se krve nedořezal.

Pochopila, že byla odhalena. Cítila, že ji zradilo vlastní tělo a celá rudne, odhrnula těžký závěs a těžkopádně seskočila na podlahu.

Před ní stál vysoký, hubený muž s širokými rameny a světlými vlasy. Jeho šedozelené oči, stejné jako měl Sever, hleděly lhostejně, jakoby skrze ni.

Těžko říct, proč si Vasilisa otce představovala úplně jinak. Myslela si, že má zrzavé vlasy a tmavomodré oči, veselou povahu. Ale Severin starší vypadal přesně naopak, než jak si ho Vasilisa vysnila.

„V mém domě není zvykem špehovat,“ pronesl chladně a prohlížel si dceru od hlavy k patě.

Jeho tvář s jemnými rysy se zkřivila v kyselém výrazu plném opovržení.

„Myslel jsem si, že jsem pro tebe poslal zbytečně,“ usoudil se svráštělým čelem. „Copak nevíš, že poslouchat cizí rozhovory je neslušné?“

„Já jsem neposlouchala,“ protestovala Vasilisa. „Jenom jsem si četla pohádky.“

Stále měla knížku u sebe, svírala ji v rukou a nevěděla, co si s ní počít.

Otec si ji chvíli mlčky prohlížel, potom najednou vytáhl z kapsy u saka lístek a podal jej dceři.

Na kraji lístku bylo napsáno:

„Vasilise“.

„Našel jsem to v tvém pokoji na stole,“ pronesl otec. „Přečti to.“

Vasilisa nechápavě otevřela vzkaz. Otcovo chování ji jaksepatří uvedlo do rozpaků: takhle si jejich setkání nepředstavovala. Copak ji ani neobejme?

Vasiliso, buď večer v knihovně, musíme si promluvit. Erik.

„Co to má znamenat?“

Vasilisa pokrčila rameny. Jak to má vědět? Možná je to jen další krutý vtípek. Před tím jí ještě nikdo ze sourozenců žádný vzkaz nenapsal.

Sever se zájmem sledoval chvíli otce, chvíli Vasilisu, zato Erik byl bledý a vyděšený a zkroušeně přešlapoval z nohy na nohu.

„Chodíš sem do knihovny často?“ vyptával se otec dál a tvářil se, že si počínání mladšího syna nevšiml.

Vasilisa přemýšlela, jak nejlépe odpovědět. Otec se už beztak tvářil nepřátelsky, nechtěla ho ještě více popudit.

„Chodí sem každý den,“ odpověděl za ni Sever a ušklíbl se. „Když zrovna není ve škole nebo na tý své blbě gymnastice.“

„A co mám asi tak jiného dělat?“ odsekla už trochu naštvaně Vasilisa, „když chodit ven se tady nesmí.“

„Dobrá,“ přerušil ji otec. „Eriku, Severe! Možná že vy o tom něco víte?“

Sever zavrtěl hlavou. Erik svěsil hlavu.

Severin starší se opět obrátil na Vasilisu.

Dlouho upřeně pozoroval její tvář, jako by se v ní pokoušel najít odpověď na nevyřčenou otázku. Poté se očividně rozhodl jednat. Chytil dceru za rameno a táhl ji za sebou ven z knihovny. Sever mladší je vyprovázel vítězoslavným pohledem.

Sešli dolů po širokém schodišti, které vedlo do haly, a po cestě potkali paní Azaleu. Ta se Severinovi staršímu hluboce uklonila, aniž by si všimla Vasilisina zoufalého rozpoložení.

Otec s dcerou vyšli z domu a mířili po klikaté cestě hustě posypané černobílým šterkem stále hlouběji do zahrady. Severin starší se zastavil až u staré nenápadné kůlny. Tahle část zahrady byla zcela zpustlá. Tráva tu byla vysoká až po pás, takže nízkou stavbu téměř do poloviny dveří zakrývala.

„Jsme tady,“ pronesl Severin starší a sundal ruku z dceřina ramene. „Chvíli si tu pobudeš. Řekněme do večera.“

„Ale co jsem udělala?“ vykřikla Vasilisa, celá rudá rozhořčením nad tou nespravedlností. „Já tam nechci, jasný?!“

„V mém domě panují určitá pravidla,“ odpověděl jí na to otec a přimhouřil oči, ve kterých se zablýskla jiskřička zájmu. V každém případě teď vypadal o něco méně lhostejně.

„Ber to tak, že je to nutné,“ pokračoval a jeho tvář opět zka-meněla. „A abych nezapomněl, zakazuji ti chodit do rodinné knihovny.“

„Ale proč tady mám být zavřená?“ Vasilisa se ohlédla na dřevěný domek za svými zády. „Co kdybych se šla raději učit? Máme toho teď ve škole hodně...“

„Na školu zapomeň. A na učení taky. Tvůj život se teď doce-la změní.“

„Proč by měl?“ utrousila Vasilisa, opět nezdvořile.

„Zapamatuj si jedno prosté pravidlo,“ pronesl suše Severin starší a pozoroval měnící se dceřinu tvář. „Nikdy mi neodporuj.“

Otec se krátce rozmáchl a vlepil Vasilise facku.

Dívka vykřikla, spíše překvapením a křivdou než bolestí.

Severin starší rychle odemkl dveře a strčil dceru dovnitř. Zá-vora s řinčením zaklapla a otec se vzdálil. Vasilisa zůstala sama v úplné tmě.

„No páni...“ řekla jen a opatrně si ohmatávala lícní kost: To bude pěkná modřina.

Tak takhle si setkání s otcem určitě nepředstavovala.

Ani jednou se na ni neusmál, jediný vlídný pohled pro ni neměl. Copak by se lidi měli cítit takhle, když se po dlouhé době setkají se svými blízkými? Ani letmý náznak zájmu, sympatie, obyčejné zvědavosti. Kde byla, jak žila, čím se zabývala? Místo toho jen chlad, nezájem, odmítnutí, a facka. Při vzpomínce na to poslední se Vasilise zachvěly rty.

Na co je jí takový otec? Lepší by bylo, kdyby o sobě dál nic nevěděli. Vypadá to, že ze setkání s dcerou nemá kdovíjakou radost.

Uběhla asi hodina a Vasilisa si uvědomila, že se celá chvěje. Taková zima. Přece jen je teprve začátek května a na chození ven v lehké blůzce je ještě brzo. Kdyby věděla, že ji zavřou do kůlny, oblékla by se tepleji. Při té představě si smutně povzdechla, až ji z toho zabořila tvář. Musí teď zapomenout na otcovo zvláštní chování a soustředit se.

Proč jí najednou Erik napsal vzkaz? Všimla si, jaký měl z otce strach. Sever vypadal překvapeně a sledoval to se zájmem, takže o vzkazu nic nevěděl.

Vasilisa si povzdechla a rukama si pevně objala kolena. Až se odsud dostane, musí tomu přijít na kloub.

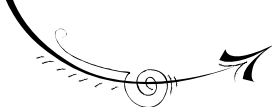
Ale uběhly asi tři hodiny, a nikde nikdo.

Vasilisa cítila, jak se jí klíží oči, pomalu usínala. Vždyť taky celou noc nespala, místo toho si četla. Proč je tady taková zima...

... Měla nádherná ohnivě rudá křídla. Vasilisa jimi zamávala – šlo to náramně snadno, jako by létala celý život. Hluboko uvnitř cítila báječnou lehkost, nepatrné pohyby ji nadnášely a ona se vznášela ve víru euforie. Stoupala výš a výš a užívala si báječný pocit radosti z volného letu.

Bílá oblaka rázem vystřídaly už zdálky vlídně zářící hvězdy...

A najednou v sametově černé tmě vzplanuly tisíce ohnivých schodišť a zastínily celou oblohu. Vasilisa byla bezradná.

Nevěděla, kudy má letět dál. Křídla jí spaloval žár z tisíců schodů, těžko se jí dýchalo.

„Tak dělej,“ zašeptal jí do ucha měkký chraplavý hlas, „honnem, už zbývá jen chvilka... musíš si vybrat tu správnou cestu!“

„Ne,“ přerušil ho jiný hlas, hrubší a přísnější. „Po ohnivých schodištích se nesmí chodit! A navíc, vůbec neví, kam má jít!“

Ozval se hlasitý nepřijemný smích.

Vasilisa sebou trhla a strnula v nerozhodnosti, její křídla znehybněla.

„Nevzdávej se!“ ozval se vylekaně první hlas.

Ale dívka cítila, jak ji strašná síla táhne zpět. Doslova jako by někdo přetáčel zpět filmový pás. Zářící hvězdy rychle odplouvaly a měnily se v blednoucí tečky, dokud se neskrýly v husté šedavé mlze, která se tu objevila zčistajasna. Mlha zalézala do uší, úst i očí, křídla zvlhla a ztěžkla, až se úplně rozmočila. Vasilisiny ruce a nohy zcela ztuhly, jako by byly sevřené v ledovém brnění. Nemohla ani pohnout prsty! Dívka padala dolů jako kámen, který se utrhł z útesu – tiše, střemhlav, neúprosně; viděla, že země se rychle blíží... Ještě kousek – a narazí! Taková hrůza! Takový chlad!

„Mami!“ zakřičela Vasilisa a probudila se.

Ležela na otýpce sena schoulená do klubíčka. I přesto byla tak zkřehlá, až jí drkotaly zuby.

Venku se setmělo, už nastal večer.

Vasilisa se zvedla a začala hýbat rukama i nohama, aby se zahřála. Několikrát vyskočila, ale bolestivě se udeřila o ztrouchnivělý trám, ze kterého se na ni navíc sesypal prach.

Tak takhle to nepůjde... Dívka se opět posadila na seno a přitáhla si kolena k bradě.

Takový zvláštní sen! Červená křídla, schody, hlasy... To bylo asi z hladu. Zajímalo by ji, jestli se takhle dá létat ve vesmíru.

Ale tam přece není vzduch. Možná že kdyby se naučila zadržet dech dostatečně dlouho... Ale popravdě řečeno, Vasilisa nebyla moc dobrá plavkyně, a s potápěním to bylo ještě horší. Ale kdyby aspoň chvílku mohla létat ve vakuu, určitě by se to naučila. I když počkat! Ve vesmíru je příšerná zima a na to, aby tam člověk přežil, určitě nestačí jen schopnost na chvíli zadržet dech.

Tyhle ne zrovna vědecké myšlenky rozehnal zvuk blížících se kroků. Někdo se plížil ke kůlně.

Vasilisa se zaposlouchala, kroky ustaly těsně u dveří.

„Tak co, sestřičko!“ Severův hlas se ozval doslova jako hrom z čistého nebe. „Nezmrzla jsi tam?“

Vasilisa zaslechla pisklavý smích. Aha, takže Dejla je tady taky.

„Zrzko!“ zavolal Sever.

Vasilisa obrátila oči ke stropu a vzdychla. Už je to tu zas! Rozhodla se, že neodpoví. Možná že její nevlastní sourozence brzy přestane bavit se jí vysmívat a půjdou si zase po svém.

„Jestli se s námi nechceš bavit, řekneme ti jen, co nám nakázal otec, abychom ti vyřídili,“ ozvala se tenkým hláskem Dejla.

Vasilisa to nevydržela:

„A co? Co mi máte vyřídít?“

„Otec ti vzkazuje...“ začal pomalu Sever, „že seš... zrzavá nestydatá nána!“

Ozval se svorný smích. Vypadá to, že je s nimi i nejmladší Noel. Zajímalo by ji, jestli přišel i Erik.

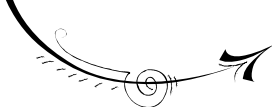
Počkala, až se uklidní, a trpělivě zopakovala:

„Tak co mi máte vyřídít? Nebo si to tvůj slepičí mozek nebyl schopen zapamatovat?“

„KŘÁP!“ Dveře kůlny se zachvěly pod silným úderem. Vasilisa se poprvé zaradovala, že jsou tak pevně zavřené.

„Ach Severe, to je od tebe tak šlechetné, že se mě pokoušíš vysvobodit.“

„Otec nám nakázal, abychom tě večer pustili ven,“ syknul Sever zlostně, „ale paní Azalea nám řekla, že večer je dlouhý, a tak nemusíme pospíchat... Hádej, koho poslechneme?“

„Mazejte odsud za svojí chůvičkou, děťátka!“

Vasilisa se naštvane svalila zpátky na seno. Bylo jí jasné, že z toho rozhovoru nic nevzejde.

„No dobře, nemusíš se hned čertit,“ řekl Sever nečekaně smířlivým tónem. „Mám pro tebe návrh...“

„Jaký?“ V tu ránu Vasilisa zbystřila.

„Pustíme tě ven, když nám řekneš, od koho byl ten vzkaz a co v něm bylo,“ pronesl lhostejným tónem Sever a odkašlal si, aby zakryl zvědavost.

„Tak co ty na to?“

Vasilisa začala horečně uvažovat. Erik zatím očividně bratrovi o vzkazu nic neřekl. Takže si z ní jen neutahuje...

„Stejně nám to neřekne,“ zapištěla zničehonic Dejla, „akorát nám bude věšet bulíky na nos.“

„Řeknu vám to,“ pospíšila si Vasilisa. Myšlenka na možné vysvobození ji neobvykle rozrušila. „Akorát si myslím, že vám to ani není třeba říkat.“

Sever se ušklíbl.

„Jen nám to řekni! Sami uvidíme, jestli to je nebo není třeba.“

„Nejdřív odemkněte dveře, už mě nebaví křičet.“

Vasilisa po špičkách přešla ke dveřím. Venku už byla tma, ale otvory mezi prkny pronikal tenký pruh světla. Že by s sebou měli svítilnu?

Zvenku se ozývaly hlasy, zřejmě se radili. Nakonec Sever opět udeřil do dveří.

„Dobře, pustíme tě, ale ať tě ani nenapadne utéct,“ varoval ji výhrůžně.

Paprsek světla se mihnul blíž. Závora se s řinčením otevřela.

Vasilisa měla jasno, teď, anebo nikdy.

Ze všech sil strčila do dveří. Ozval se sípavý výkřik a cinkot rozbitého skla. Vasilisa vyrazila ven jako střela, cestou se vyhnula něčím nataženým rukám, a podle jekotu, který se jí ozval pod nohama, omylem srazila Dejlu na zem. Potom se hlava nehlava vrhla k domu přes křoví a květinové záhony. Orientovala se pouze podle světla, které se linulo z oken, taková byla všude kolem tma. Vasilisa si nevšímalala hrozeb a nadávek, které se za ní ozývaly. Byla na svobodě!

Vasilisa vběhla přes zápraží do domu, proběhla halou, a jen co stoupla na první schod schodiště vedoucího do prvního patra, někdo ji chytil za ucho.

Nad dívkou se tyčila paní Azalea.

Vasilise údivem spadla brada. Přísná chůva se změnila k nepoznání. Paní Azalea byla vyšňořená v dlouhých večerních červených šatech se zlatým zdobením, vysokým krajkovým límcem a hlubokým výstřihem. Černé vlasy, obvykle stáhnuté do přísného drdolu, se změnily na až nepřírozeně okázalý účes připomínající havraní hnízdo. Vypadala jako zlá královna z pohádky.

„Dovol mi otázku, kam máš namířeno?“ pronesla suše chůva a probodla svěřenkyni jízlivým pohledem. „A kde je Sever? Dejla? Erik a Noel?“

„Jak to mám vědět, já je nehlídám!“ odpověděla nevraživě Vasilisa. „A prosím vás, abyste mě už víckrát netahala za uši.“

Chůva překvapením strnula, ale rázem se ovládla.

„Běž do svého pokoje a převlékni se,“ řekla přísně. „A nezapomeň se učesat. Ty tvé vlasy by se měly ostříhat... I když, proč bych se tebou měla zabývat?“ Chůva se chladně usmála.

„Nikdo se vás o to neprosil,“ broukla Vasilisa.

„Běž se převléknout,“ zopakovala zlostně paní Azalea. „Okamžitě!“

„A proč?“

„Pan Ohnivý má hosty,“ vysvětlila netrpělivě paní Azalea. „Tvůj otec dnes pořádá velmi důležitou slavnost...“

„Slavnost?“

„Velkou slavnost...“ vydechla chůva tiše a zarmouceně.

Chůva se otočila a doslova jako by na Vasilisu zapomněla, kráčela pomalu a dokonce jaksi majestátně chodbou do obývacího pokoje.

Dívka užasle hleděla za ní. Právě se odehrál ten nejdelší rozhovor, který kdy s chůvou vedla. I když je pravda, že paní Azalea se chovala dost zvláště – skoro jako by se zbláznila.

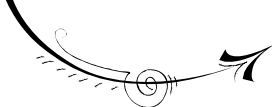
Vasilise se tyto myšlenky honily hlavou, když stoupala po schodech, které brala rovnou po dvou.

Zajímalo by mě, co je to za slavnost? Od chůvy se bohužel člověk nic nedozví... Jasně! Proč ji to nenapadlo dřív, musí co nejdříve najít Erika a pořádně ho vyzpovídat! A vyzvědět všechno o vzkazu i o té zvláštní slavnosti.

Když se Vasilisa dostala do svého pokoje, zamířila nejprve k zrcadlu. Přesněji, k ubohému střepu přilepenému ke stojánku na tužky, který zůstal z celého oválného zrcadla, jež si vzal do parády Sever. Paní Azalea jí nové nedala, tak se musela spokojit s tím, co je. Z hloubi střepu na ni vykoukla příšerně rozcuchaná dívka v džínách. Vasilise bylo skoro třináct, i když díky drobné štíhlé postavě nevypadala ani na dvanáct.

Velké tmavomodré oči jako chrpy vynikaly na jejím pohublém obličejí s ostrým nosíkem; v příliš hustých, temně zrzavých vlasech jí uvízlo několik stébel sena. Naštěstí na tváři nebyly vidět stopy po otcově políčku.

Vasilisa se zamračila a odfoukla z čela neposlušnou ofinu.

Možná že na ni byl otec tak zlý proto, že mu vůbec není podobná. To Sever je celý on. Vysoký, světlovlasý... dokonce i oči má šedozelené, jako Severin starší.

Otec se při jejich prvním setkání choval víc než divně, ale co když byl jenom nervózní z dnešního večera? Z té své „slavnosti“?

Tak dobře, rozhodla se Vasilisa, půjde na tu oslavu. Sejde dolů do obývacího pokoje k hostům, najde otce a na všechno se ho otevřeně zeptá. Musí zjistit, proč ji přivítal tak otřesně! V každém případě už nehodlá víc trpět Severovy a Dejliny jízlivé urážky, ani ty od paní Azaley!

Vasilisa přece tolik doufala, že až přijede otec, postaví neotesaného Severa do latě. Ale teď je to ještě horší.

„Heleď, zrzko, to, že na sebe budeš koukat do zrcadla, z tebe sympatičtější holku neudělá.“

Vasilisa nadskočila a nemotorně se otočila, takže ramenem zavadila o stěp zrcadla. S cinkotem spadl na zem a jako křišťálový déšť se rozletěl na všechny strany.

Dejla se uštěpačně usmála.

„To nosí smůlu,“ zlověstně předpověděla. „Obzvlášť jestli hned nesejdeš dolů. A mimochodem, doporučuju ti nechodit Severovi na oči, doslova zuří. Já se na tebe vlastně ani nezlobím. Tak co, řekneš mi, co to bylo za vzkaz?“ Dejla vrhla na sestru zvědavý pohled.

„A kde je Erik?“ zeptala se na oplátku Vasilisa.

Chvilí hleděly jedna na druhou.

„Jak to mám vědět?“ odpověděla jako první Dejla. „Tak co ti to kdo napsal?“

„Pospíchám.“

Vasilisa se pokusila uhladit si rozčepýřené vlasy. Neměla chuť povídat si s Dejlou, vykročila ke dveřím a chystala se nechat sestru v pokoji. Vtom si ale všimla Dejlina ohromeného a nechápavého výrazu.

„Co je zas?“ zeptala se Vasilisa zachmuřeně. Ještě si pamatovala, jak ji nechtěli pustit z kůlny.

„Co blázníš!“ Dejala žďuchla Vasilisu prstem, „to chceš jít na oslavu v tomhle?!“

Vasilisa si prohlédla své oblečení. Měla na sobě hodně pomáčkanou blůzku a špinavé džíny – čas strávený v kůlně se na oblečení dost podepsal.

Vasilisa vzhlédla k sestře. Byla vyšňořená v jasně červené halence z hedvábí a perfektně vyžehlených kalhotkách. A ve světlých vyčesaných vlasech se jí leskla rubínová čelenka.

„Když hezky poprosíš,“ Dejala posměšně sjela Vasilisu pohledem od hlavy až k patě, „dám ti nějaké svoje staré oblečení. Ale nic neslibuju.“

„Víš co,“ pronesla Vasilisa vyzývavě, „já půjdu v tomhle.“

„Myslím, že se to otci nebude líbit...“ začala Dejala, ale Vasilisa ji přerušila:

„Myslím, že nemám na výběr, jasný?“

„Otec chtěl, abych ti to předala.“ Se znuřeným výrazem dala Dejala Vasilise do ruky malý balíček, který měla do té doby schovaný za zády.

„Co je to?“

Vasilisa si balíček nedůvěřivě prohlédla. Byl zabalený do obyčejného hnědého papíru a převázaný fádni šedou stuhou – nic zvláštního. Vasilisa rozbalila šustivý obal a vzdychla. Uvnitř byly pečlivě složené tmavomodré šaty z atlasu s dlouhými stuhami a boty téže barvy, se zářivě nablýskanou stříbrnou sponou.

Nakonec ji přece jen dobrá víla našla...

Šaty byly jednoduché, bez zdobení, ale úplně nové, a boty taky.

„Copak že je otec najednou tak štedrý?“ Dejala si dárek překvapeně prohlížela. „Já modré šaty nemám...“

„Ty seš ještě tady?“ otočila se na ni Vasilisa. „Běž pryč, chci se převléknout.“

„Hlavně si pospěš!“ Dejala stiskla rty a ještě jednou si žárlivě prohlédla šaty, ale nakonec odešla.

Vasilisa se rychle převlékla. Najednou si uvědomila, že šaty má na sobě poprvé v životě – dosud vždycky chodila jen v džínách. Škoda že se nemůže prohlédnout v zrcadle. Kdyby ji teď tak viděla kolohnátka Inka...

Jediné, co se Vasilise nelíbilo, byla velká mašle, kterou bylo třeba uvázat zezadu. Stěží se jí to s kluzkými a neposednými stuhami podařilo. Šaty byly trochu zvláštní, ale krásné. Otec asi zapomněl, že už je jí skoro třináct.

Lítostivě se otáčela z jedné strany na druhou, jak se snažila prohlédnout se ze všech úhlů, zaklapala podpatky, pořádně zadupala a najednou ztuhla. Na podlaze, hned u špičky levé boty, se zablýsklo něco modrého. Dívka se sehnula.

Před ní ležela malá vlásenka s kytičkou, která vypadala jako pomněnka. Uprostřed kvítku se blýskal drobný kamínek obklopený průzračně modrými okvětními lístky. Vasilisa strnula úžasem – byla to krásná a drahá věc. Musela jí vypadnout, když rozbalovala balíček s šaty.

Vasilisa si kvítkem přichytila dlouhou ofinu a spokojeně vydechla.

Tak a je to, už by měla jít dolů. Snažila se klidně dýchat a nečervenat se vzrušením, potom tiše vyšla z pokoje.

Vedle dveří do obývacího pokoje viselo velké zrcadlo v kovovém zdobeném rámu. Samozřejmě že se Vasilisa neudržela a pohlédla do něj.

V zrcadle se na ni dívala úplně jiná dívka. Nové šaty jí neobyčejně slušely, horečnatě zářivé oči se zdály být ještě blankytnější a v dlouhých rozpuštěných vlasech se tajemně blýskal kouzelný kvítek.

Vasilisa se radostí zatočila. A najednou se prostor kolem ní rozsvítil tisíci zářivými jiskrami, jako by najednou vzplálo něko-

lik desítek vánočních prskavek. Vždyť dneska je úplněk! Vasilisa s úžasem pozorovala, jak se kolem ní rojí stříbrné a zlaté číslice. A dokonce ohnivě rudé!

Zoufale zamávala rukama, jak se pokoušela rozehnat ten barevný ohňostroj, ale vzduch se rozzářil ještě více. Číslice svižně kroužily kolem ní a vesele na ni pomrkávaly jako živé. V zoufalství pleskla rukama, ale z dlaní jí vytryskly další barevné číslice, a nejvíce bylo těch šarlatových.

Najednou se dveře do obývacího pokoje otevřely dokořán a objevil se v nich Erik. Bratr zůstal stát jako zkoprnělý. Číslice obkroužily i jeho.

„To nedělám já,“ zalhala Vasilisa a zrudla až po uši.

Erik vypadal, že chtěl sestře něco říct, ale z nějakého důvodu si to rozmyslel a opět zmizel v obývacím pokoji.

Radostná nálada se vytratila a spolu s ní i barevné číslice.

Vasilisa tak nějak sama sebe ubezpečila, že bude lepší, když se o těch jejích kouzlech nikdo nedozví. Vždyť o tom nic neřekla ani Leškovi!

Z obývacího pokoje sem doléhaly zvuky bujarého smíchu – vypadá to, že je tam nějak veselo. Vasilisa si znovu uhladila své neposedné vlasy a vstoupila do pokoje.

V obývacím pokoji bylo opravdu živo. Vasilisu by ani nenapadlo, že se v otcově domě konají tak velkolepé oslavy. Hosté pili šampaňské z křišťálových číš, smáli se a vedli živé rozhovory, a někteří dokonce tancovali.

Co bylo zvláštní, dříve se zdál Vasilise obývací pokoj o poznání menší. Možná to dělají ty zrcadlové stěny, které se tu náhle objevily. Ale kdy je sem stihli dát? A kde se tady vzaly ty obrovské křišťálové lustry s hořícími svíčkami?

Ozvala se tichá slavnostní hudba a tanečních párů přibýlo. Otce nikde neviděla. Zato podél zdi u oken si Vasilisa všimla malých stolků, na nichž byly na zlatých a stříbrných podnosech

vyskládané hory všelijakých sladkostí a vedle stály džbány se žlutými a červenými nápoji. V tu ránu si vzpomněla, že celý den nic nejedla. Vasilisa si skoro nikdo nevšiml, a tak se bez větších problémů dostala až k vytoužené hostině.

Jen co vzala do ruky velký čokoládový zákusek, ucítila, jak jí někdo zezadu čechrá vlasy. Vasilisa upustila dobrotu zpátky na talíř a ohlédla se. Hleděla na ni vysoká světlovlasá žena v tyrkysových šatech, s výstřihem a rukávy olemovanými stříbrnou krajkou. Byla by velmi krásná, kdyby nevypadala chladně jako z ledu. Její světle modré oči s černými zorničkami si ji klidně, upřeně a zkoumavě prohlížely. Nehledě na vlídný úsměv se Vasilise neznámá vůbec nelíbila.

„Podívejme se na tu krásnou dívku!“ Žena jí opět načechrala vlasy. „Kdopak jsou tví rodiče?“

Vasilisa v rozpacích zavrtěla hlavou.

„Ach, ty jsi ještě nezasevěná.“ Neznámá se chápavě usmála. „Máš pravdu, lepší je nechat si pro sebe, kdo jsou tví rodiče, obzvláště jestli mají vysoké postavení... Vždyť jsou to určitě známí lidé, že ano? Ohnivý nikdy nezve jen tak někoho... Takže nějaká vlivná rodina?“

Vasilisa se usmála. Žena byla evidentně mazaná.

„Poslyš, i když budeš mít třetí stupeň,“ zašeptala spiklenecky, „můžeš počítat s tím, že tě přijmu k sobě do školy.“ Žena se hrdě napřímila.

„A kdo jste?“ zeptala se se zájmem Vasilisa.

Neznámá obdařila dívku nechápavým pohledem.

„Tebe asi vychovávali daleko od hlavního města, když nevíš, kdo jsem.“ Usmála se koutkem úst. „Dovol mi se představit, maličká... Jmenuji se Elena Mortinová. Mám pod křídly tu nejlepší časodějnickou školu Světločasy. Můžeš v ní studovat všechna časodějnická umění, včetně ‚okřídleného boje‘. V mojí škole vyučují ti nejlepší učitelé na světě a...“ žena najednou

ztišila hlas, „těm nejnadanějším žákům a žákyním odhaluji i taková tajemství, která eflarští hodináři považují za zakázaná... Temné a starobylé časodějnictví, ještě z dob, kdy byly Eflara a Ostala jednou zemí, před tím, než se rozdělily...“

Vasilisa vše poslouchala s otevřenou pusou.

Aha, pomyslela si, ta žena je asi blázen... Co teď budu dělat?

Každopádně bude lepší ji nedráždit.

„Ano, už jsem si vzpomněla, otec mi o vás vyprávěl,“ řekla Vasilisa zdvořile a přemýšlela, jak se té divné ženské zbavit.

Žena roztržitě přikývla a najednou pohládila Vasilisu po hlavě.

„Máš velmi zvláštní vlasy,“ řekla tiše a tak nějak úlisně. „Mají barvu červeného zlata, lesního medu a podzimních jablek. A máš líbeznou tvářičku. Určitě víš, že krásné ženy nepotřebují časodějnictví, aby získaly, co chtějí.“ Elena Mortinová se koketně usmála. „Ale když umí navíc splétat efery, jejich síla je až neuvěřitelná.“

„Mužská síla je stejně větší,“ Vasilisa si vzpomněla na svoje neúspěšné rvačky se Severem.

„Hlupáčku!“ Elena se rozesmála. „Ženská síla spočívá v rafinovanosti a šikovnosti. A taky v kráse. V umění se prezentovat. Proto,“ Elena se naklonila těsně k Vasilise a podívala se jí přímo do očí, „si do své třídy vybírám jen sympatické a schopné dívky. Z mojí školy vycházejí ty nejlepší časodějnice na světě.“

Vasilisa ohromeně mlčela.

„Mohla bys být nejlepší,“ pokračovala žena. „Popřemýšlej o mojí nabídce. Doufám, že mě nakonec seznámíš se svými rodiči...“ usmála se.

Z jejích bleděmodrých očí měla Vasilisa husí kůži. Dívka cítila jakousi neurčitou hrozbu, kterou Elena vyzařovala – zkrátka něco se jí na té bláznivé ženské nezdálo. Náhle se ženina tvář změnila, zachmuřila se a znejistěla.

„Poslyš,“ zvolala žena a svráстила čelo, jako by si chtěla na něco vzpomenout. „Mně se zdá, že už jsem tě někde viděla... Máš takové tmavomodré oči a... Copak jsi vlastně zač?“

„No, můj otec je pánem v tomto...“ začala vysvětlovat Vasilisa a náhle se zarazila, protože žena najednou vykřikla vysokým pronikavým hlasem, až se několik lidí stojících poblíž na ně nechápavě otočilo.

Elena se vmžiku uklidnila.

Prudce zvedla prsty k hlavě, jako by si chtěla protřít spánky, a podívala se na Vasilisu s takovým opovržením a odporem, jak to jen člověk dokáže pohledem vyjádřit.

„Mocnosti, ty seš fejra...“ vydechla Elena.

Vasilisa na ni udiveně pohlédla. Ta žena se jí čím dál tím víc nelíbila. Pěkně jí přeskočilo.

„Kdo ti dovolil přijít sem do téhle místnosti?“ zeptala se jedovatě.

Vasilisa nemohla popadnout dech. Ustoupila o krok vzad. Zoufale si přála ztratit se v davu a utéct od té šílené ženské.

„Eleno, co se tady děje?“ ozval se vedle ní přímý klidný hlas. Zdá se, že přišel otec, a Vasilisa do něj málem vrazila. Za jeho zády vykukovala Dejla a Sever. Bratr se vyšňořil do smokingu s motýlkem. Snažil se pečlivě skrývat levou tvář. Vasilisa s potěšením zjistila, že má pod okem pořádnou fialovou modřinu. Tak už je jasné, koho praštila dveřmi od kůlny! Když si Sever všiml, že se na něj Vasilisa dívá, ušklíbl se a ukázal jí zařatou pěst. Dejla si sestru pozorně prohlédla od hlavy až k patě a našťavaně stiskla rty.

„To je má druhá dcera, ta mladší.“ Severin starší lhostejně sklouzl po dceři pohledem, avšak na okamžik se jeho pohled zastavil na vlásence s modrým kvítkem.

Vasilise se zdálo, že se v jeho pohledu mihl záblesk spokojenosti. Možná že se tím drahým dárkem chtěl omluvit? To si

ale vybral zvláštní způsob. Nejdříve bezdůvodně trestat, a potom dávat dárky.

„Proč je tady, Severine?“ Elena opět obdařila Vasilisu zlostným pohledem. „Proč jsi ji někde nezamkl?! Nechci tady tu fejru vidět!“

Elena si opět přiložila prsty ke spánkům, jako by ji silně rozbolela hlava.

„Vám se ale rychle mění nálada,“ pronesla zachmuřeně Vasilisa. „Nejdříve mě lákáte do vaší školy a pak mě nechcete ani vidět.“

Elena zbledla jako porcelánová panenka.

„Na školu zapomeň,“ sykla.

Sever si celou situaci vychutnával, střídavě sledoval Vasilisu a Elenu.

„Eleno, ty jsi Vasilisu lákala do své školy?“ Otcí zaškubaly koutky úst. „Opravdu komické...“

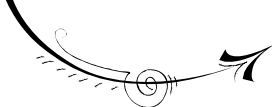
„To od tebe bylo vskutku milé překvapení, Severine,“ pronesla chladně Elena. „Obdivuji tvůj smysl pro humor. Když už jsme u toho, kdy proběhne zasvěcení?“

„Zítřka o půlnoci,“ odpověděl Severin starší.

Vasilisa koutkem oka zahlédla ještě jednoho chlapce, který také se zájmem sledoval celou situaci. Byl vysoký jako Sever, ale širší v ramenou a byl starší – vypadal tak na šestnáct sedmáct let. Jeho světle popelavé trochu delší vlasy se mu zlehka vlnily, oči s tmnými zorničkami vypadaly na úzkém opáleném obličejí, jako by byly černé. Všiml si, že ho Vasilisa pozoruje, a hodil po ní drzý uštěpačný pohled.

„Tak, maličká,“ Elena se najednou prudce obrátila k Vasilise a chytila ji za bradu, „doufám, že se brzy uvidíme, ale příště to nebude v tanečním sále.“

„Jste praštěná...“ chraplavě zašeptala Vasilisa. Špatně se jí mluvilo i dýchalo, jak ji Elenina ruka svírala.

„To ty nejsi normální!...“ pronesla zuřivě žena a tak Vasilise sevřela hrdlo, že se dívka div neudusila.

„Eleno, chtěl bych si s tebou promluvit o samotě.“ Severinovy šedé oči zaplály zlým zeleným světlem. „Už jsi měla šampaňské? Je z Francie...“

„Teď nemám na šampaňské chuť,“ odsekla Elena, ale pustila Vasilisu. Dívka se okamžitě rozkašlala.

Severin starší vzal ženu přísně pod raménem.

„Z obývacího pokoje se ani nehnete,“ houkl na děti a jako by se nic nestalo, odvedl Elenu davem pryč.

Mnozí je zastavovali, třásl Severinovi staršímu rukou, k něčemu mu gratulovali. Zdálo se, že Elena na Vasilisu zapomněla a vesele štěbetala s hosty.

„Škoda že tě neudusila,“ zafrkala radostně Dejla.

Vasilisa neodpověděla. Byla dotčená, že otec dovolil té Eleně, aby se jí vysmívala.

Sever po Vasilise zle pokukoval a evidentně se chystal říct nějakou další ohavnost. Ale náhle k nim přistoupil ten chlapec, kterého zahlédla v sále.

„Jmenuju se Mark,“ představil se nabubřele. „Sever mi toho o tobě hodně vyprávěl...“ Chlapec se posměšně uchechl.

„To si umím představit,“ procedila Vasilisa, otočila se a vyrazila k východu.

Rozhodla se, že se zavře ve svém pokoji a vše si dobře promyslí. Uvědomila si, že ta ženská, Elena, zřejmě nebyla bláznivá. A tak se v jejích slovech chtěla vyznat.

V chodbě si Vasilisa povšimla, že celá skupinka míří za ní. Pohled pochichotávajícího se Severa, jemuž fialová modřina pod okem ještě přidávala na zlověstnosti, se jí ani trochu nelíbil.

„Je nezdvorné odejít, když s tebou někdo mluví,“ vycenil bílé zuby kluk, jenž se představil jako Mark. „Obzvlášť když seš jen obyčejná fejra.“

Severovi a Dejele, kteří mu šli v patách, se na tvářích rozlil škodolibý úsměv.

„Poslední dobou se pořád chová nezdvořile,“ utrousil Sever a dotkl se lícní kosti, kde mu všemi barvami hrála modřina.

„A kde je Erik a Noel?“ zeptala se Vasilisa, aby řekla alespoň něco. Najednou si vzpomněla, že Erik byl určitě v obývacím pokoji.

„Děti už dávno spí, není to přece jejich slavnost.“ Sever udělal krok směrem k Vasilise.

Údivem otevřela ústa, ale hned je zase zavřela. Takže Erik přišel do obývacího pokoje bez dovolení? Možná proto, aby si s ní promluvil... Ale proč utekl, jestli jí chtěl něco říct? Měla by ho rychle najít, ale jak odlákat ty tři?

„A ty seš tady proč? Copak ty půjdeš na zasvěcení?“ pokračoval Mark.

„Nic o tom nevím,“ odpověděla podrážděně Vasilisa, ale vyznělo to spíše lítostivě. „Ničemu nerozumím...“

„Když jí otec daroval šaty a pozval ji dnes na slavnost,“ ozvala se Dejla za bratrovými zády, „tak bude určitě na zasvěcení.“

„Není na seznamu, díval jsem se,“ poznamenal Mark. „Měl jsem odnést seznam Eleně a, no, nakoukl jsem do něj.“

„Jaký seznam?“ zeptala se překvapeně Vasilisa.

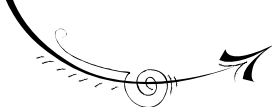
„Seznam prváků v časodějnické škole,“ odpověděl Mark zlomyslně. „A těch, kteří se ucházejí o Časokruh. V tomhle klání jsme všichni společně... Jenže ty jsi pravděpodobně fejra. A jestli je to pravda, tak ti nezávidím.“

„Nejsem fejra, a vůbec, do školy už chodím!“ namítl Vasilisa.

„Na tamtu školu zapomeň,“ poradil jí Mark s úšklebkem na rtech.

Vasilisa se na něj ohromeně zadívala. Byl už třetí člověk, co jí radí, aby zapomněla na školu.

„Ale kvůli tomu tady nejsme,“ řekl najednou Mark a zmizel

mu úsměv z tváře. „Sever mě požádal, abych tě naučil slušnému chování.“ Chytil Vasilisu za ruku a stiskl ji tak silně, až jí zakřupaly klouby v prstech. „Sever se stane velkým časodějem a otcovým dědicem. Tak ať se podívá, jak je třeba naložit s těmi, co se neumějí chovat.“

„Pane Erne!“ vykřikla radostně Vasilisa.

Markův stisk v tu ránu povolil, pustil její ruku a zmateně se rozhlédl.

„Nikdo tady není...“ řekl zlostně, ale Vasilisa už běžela po chodbě, co jí síly stačily. Schody zdolala několika skoky.

... V knihovně byl klid. Nedoléhaly sem zvuky oslavy, jenom pravidelné tikání nástěnných hodin narušovalo ticho. Možná že běželi za ní, ale sotva si někdo z nich všiml, že se schovala právě tady. Jako naschvál se z chodby ozvaly těžké pravidelné kroky. Zřejmě sem někdo šel.

Vasilisa se roztržitě rozhlédla. Nenašla lepší místo, kam se schovat, než za tím stejným malinově červeným závěsem jako ráno. Cítila se hrozně. Všichni kolem ní se snad zbláznili. Dělalí a říkali samé zvláštní věci. Ale ona se tak jednoduše nevzdá. Dívka se připravila, že se svým pronásledovatelům postaví. Přemýšlela, co bude lepší, skočit po krku tomu Markovi nebo začít Severem?

Dveře zavrzaly. Vasilisa opatrně vykoukla zpoza závěsu a div nevykřikla údivem. Mezi regály s knihami kráčelo malé procesí lidí v dlouhých fialovočerných pláštích. Jejich tváře zakrývaly široké kápě přehozené přes hlavu. Postavy minuly dívku a zastavily se u stěny, na níž visely ty velké hodiny s věžičkami, které vždycky Vasilisu děsily náhlým odbíjením. Vypadalo to, jako by utvořily řadu.

Najednou ten, který stál nejbliž ke stěně, namířil ruku směrem k hodinám a potichu, ale zřetelně vyslovil:

„Přechod na Eflaru, na zámek Černovod.“ Byl to hlas Severina staršího. „Časová propast: dvacet dvě minuty čtyřicet vteřin.“

Vasilise se zatajil dech.

Nástěnné hodiny se pohnuly. Vnitřní mechanismus zarachotil, ručičky na ciferníku se nepatrně zachvěly.

„Oheň!“ pronesl tiše Severin starší a jedna z postav mu hned podala svíčku v měděném svícnu.

Knot svíčky plál žlutým plamínkem. Severin starší přiblížil plamen k hodinám a chvíli jej podržel u velké ručičky.

A pak se stalo něco opravdu podivného. Ručička sebou škubla a roztočila se po ciferníku neuvěřitelnou rychlostí. Současně s tím se podstavec hodin začal otáčet kolem své osy a kraj rychle se otáčejícího ciferníku prostoupil stěnou. Zaříznu se do ní lehce, jako rozpálený nůž do másla.

Vasilisa si pečlivě protřela oči a zamrkala, aby se ujistila, že vidí dobře. Ale bylo to ještě horší. Zeď se rozplynula.

Úplně.

Místo ní se objevilo něco šedivého, hustého a vířícího, co vypadalo jako neproniknutelná jezerní mlha za úsvitu.

Severina staršího zmizení stěny nijak nepřekvapilo, bez rozmýšlení rázně vkročil do mlžného oparu a také zmizel.

Vasilisa se neudržela a vzdychla. Naštěstí si jejího povzdechu nikdo nevšiml. Postavy ve fialovočerných pláštích mizely jedna po druhé v šedé mlze. Až ta poslední se ohlédla a zkontrolovala celý pokoj, nevšimla si však ničeho podezřelého, a tak zmizela za ostatními.

Najednou bylo příšerné ticho.

Vasilisa opatrně vykoukla zpoza závěsu, seskočila na podlahu a nerozhodně se přiblížila ke zvláštní stěně. Mlha v ní se neustále plazila a vířila, jako by se skládala ze stovky hustých mráčků, které se navzájem prohánějí.

Vasilisa na chvíličku zaváhala, ale pak rychle strčila ruku do šedobílé hmoty a hned ji zase vytáhla. Nic hrozného se nestalo. Odhodlala se ponořit do mlhy obě ruce.

Nic.

Akorát v té mlze bylo trochu chladněji než tady v knihovně. Co teď? Vasilisa si nebyla jistá, zda má v tomto experimentu pokračovat.

Ale vtom se z chodby ozval pronikavý hlas Severa mladšího: „Zrzka je v knihovně! Nikde jinde být nemůže... Ale tentokrát si to vypije!“

Dveře se už otevíraly, a tak se Vasilisa rázem rozhodla a rychle vkročila do šedé mlhy...

... Ocitla se ve zvláštní neznámé chodbě. Stála na úzké prkenné cestě, která vedla někam do dálky. Prkna se nebezpečně viklala a nepříjemně skřípala. Vasilisa měla pocit, že jde po visutém mostě, který rozhoupal silný vítr. Po stranách se táhly dlouhé řady přesýpacích hodin v lidské velikosti. V těch zvláštních hodinách se pomalu a klidně přesýpal žlutý písek.

Najednou se celá konstrukce dala nečekaně do pohybu: Prkna pod nohama zaskřípala a zaviklala se ještě víc. Čím dál tím větší rychlostí hodiny mizely v dáli. Vasilisa zešíroka roztáhla ruce a nohy, aby neztratila rovnováhu, ale stejně upadla. A tak rozplácá na zemi plula někam vpřed.

Brzy dřevěná prkna zpomalila, se skřípotem zabrzdila a zastavila, jako by byla součástí obrovského mechanismu. Celé dobrodružství trvalo jen pár minut, ale Vasilisa měla pocit, jako by absolvovala dlouhou a nebezpečnou cestu.

Když se postavila na nohy, zjistila, že most s přesýpacími hodinami zmizel. Místo něj dívku obklopovaly pevné kamenné zdi a na jedné z nich také visely hodiny – úplně stejné, jako ty v knihovně.

Místnost, ve které se Vasilisa ocitla, byla velmi zvláštní. Stěny, podlaha i strop byly z tmavě šedého kamene s bílými žilkami. V rozích stály zlaté číše s reliéfním zdobením na vysokých podstavcích ve tvaru zvířecích tlap. V číších svižně plápolal plamen, z něhož vylétávala spousta jisker. Nebyl zde žádný nábytek, jenom dlouhá dřevěná lavice a na ní svícny – některé s novými tlustými svíčkami a jiné s již téměř vyhořelými.

Vasilisa si pečlivě prohlédla všechny stěny a našla dveře šikovně schované pod šedobílým kamenem tak, že by si jich nikdo na první pohled nevšiml. Vasilisa popošla blíž a prohlížela si malé klepadlo v místě, kde obvykle bývá na dveřích klika.

Má si ještě rozmyslet, jestli jít dál? Na to, aby se vrátila, je už ale pozdě. A navíc není kam, a tak Vasilisa zatáhla za klepadlo.

Do očí ji praštilo prudké světlo. Dívka překvapeně zamžourala, chvíli jí trvalo, než si na světlo zvykla a mohla opět otevřít oči. Tato místnost vypadala ještě překvapivěji – stěny, podlaha i strop byly pokryté zrcadly. Zvláštní bleděmodré světlo, jež zářilo neznámo odkud, vytvářelo bezpočetnými odrazy dojem, že zde svítí alespoň stovka žárovek.

Vasilisa musela vzít všechnu svou odvalu do hrsti, aby vkročila do téhle zvláštní místnosti. Ale nic neobvyklého se nestalo – podlaha jí pod nohama lehce pružila a oči si postupně zvykly na prudké světlo.

Ozvalo se tiché klapnutí. To se zavřely dveře, kterými Vasilisa vstoupila, a splynuly s ostatními, úplně stejnými zrcadly. Pane jo! Vždyť by se mohla ztratit a nenajít cestu z této místnosti ven... Vasilisa strčila do zrcadla hned vedle.

Ihned se otevřelo a odkrylo temný úzký tunel vedoucí do úplně tmy. Vasilisa ty zrcadlové dveře zase rychle zavřela.

Co dál? Musí jít dál a hledat východ. Aby se neztratila, sundala si vlásenku s modrým kvítkem a položila ji vedle dveří, kterými vešla.

Z dalšího zrcadla se ozvalo zlověstné syčení. Vasilisa dveře rychle zabouchla a rozhodla se více neexperimentovat. Šla prostě dál po té zvláštní chodbě. Nějaký východ tam přece být musí! Shora, zdola, ze všech stran byla samá zrcadla a celá chodba se tak zvláštně stáčela doprava. Vasilisa nevěděla, kolik toho ušla, když vtom si všimla, že na podlaze jasně září něco tmavě modrého, co přehlušuje už tak oslepující světlo.

To je přece její vlásenka! Takže... šla do kruhu?

Vasilisa zpanikařila. Zoufale přitiskla čelo k jednomu ze zrcadel, a než si stihla uvědomit, co se děje, probořila se do temnoty.

Zabolela ji pochroumaná kolena. Proč sem jenom lezla?! Za to může Sever a ten hrozný Mark! Když si jen vzpomene, jak jí zmáčknul prsty... Dobře že ji napadlo zmást jej příchodem pana Erna.

„Jestli se odsud dostanu, všem vám ukážu,“ zašeptala Vasilisa rozzlobeně.

Rozhlédla se a pokoušela se aspoň trochu rozkoukat.

Myšlenky na pomstu jí kupodivu dodaly energii. Vasilisa vstala, oprášila se, natáhla ruce před sebe a vyrazila do tmy. Proč si jen nevzala jeden z těch svícňů. Že by přece jen stálo za to vrátit se do zrcadlové chodby? Počká tam na otce a ať se stane, co se má stát. Ale Vasilisa si byla jistá, že Severovi staršímu se vůbec nebude líbit, že dcera bez dovolení prošla tajemnou mlhou. Ne, raději sama najde způsob, jak se vrátit, ale zatím... zatím prostě půjde dál.

V dálce se slabě mihl plamen. Vasilisa přidala do kroku a zamířila k tomu jedinému zdroji světla. Tma byla tíživá, obzvláště po ozářené zrcadlové chodbě vzbuzovala panickou hrůzu. Proto dívka trochu zesmutněla, když se k plameni přiblížila a zjistila, že je to jen obyčejná nástěnná lampa. Ale vlevo od ní se slabounce vlnil těžký černý závěs, jako by jím pohupoval proud vzduchu.